

Postnacional, França, futbol

“França torna a ser la llum del món: Renault compra Nissan, i un equip amb neofrancesos cantant la Marsellesa guanya la copa del món i després la d’Europa. La unitat de la République és més forta que mai, i una nació postnacional no sap ningú què és o què serà.”

Tinc una considerable simpatia per l’elegant ministre d’Afers Exteriors de la República Federal Alemanya, almenys una simpatia provisional que és la que, en els casos més favorables, mereixen els polítics en l’exercici del poder: una mica de respecte distant, un afecte més distant encara, però cert, la sensació que m’agradaria de conversar llargament amb el personatge, cosa que no puc dir de tots els ministres d’exteriors en actiu, començant pel del regne d’Espanya. El senyor Joschka Fischer, a més d’un currículum exemplarment accidentat, de no haver estudiat cap carrera formal i més mostres de ser persona molt singular, té un avantatge moral ben perceptible en comparació amb els col·legues ministerials del ram exterior, interior, cultural, militar o econòmic del seu país i dels altres d’Europa: el senyor Fischer fa l’efecte que pensa. Fenomen que –vista la buidor cerebral que sol acompanyar l’ocupació de seus de responsabilitat– és fins i tot espectacular per la raresa. El senyor Fischer escriu llibres, fa conferències, provoca debats sobre els temes d’Europa, i practica la diplomàcia d’una manera perversament convencional.

Una altra cosa és que el seu pensament siga del tot clar, o que tots els conceptes que gasta siguin efectivament comprensibles. Com ara el concepte de “nacional postnacional”, tal com apareix en les ratlles següents: “L’estat nacional postnacional ja no és el factor hegemònic, sinó que és el nostre habitatge en la casa europea, és la llar on ens sentim còmodes, on parlem la nostra llengua, cuinem els nostres plats i vivim com ens han educat. L’estat nacional postnacional ja no és comparable a l’estat nacional hegemònic, sempre latent. En l’estat nacional postnacional l’element polític ha perdut importància i s’ha desplaçat a Europa, mentre l’element cultural s’ha enfortit”. Perfecte. Vejam si ens expliquem, suposant que la transcripció siga correcta. Sembla que el ministre veu Europa com una sèrie regular d’estats-nació, França, Alemanya, Itàlia, Espanya (per tots els ministres Espanya és un estat-nació com cal, deixem estar les fantasies), que van cap a alguna forma d’associació quasi federal, amb president i govern, senat territo-

rial, i que de moment tenen moneda, que ja és molt. El que quede de cada estat, sense moneda i amb algun retall de la sobirania reglamentària (quantos cols es poden plantar per hectàrea, la fórmula de la xocolata, i coses així), serà l’estat nacional postnacional. Amb llengua, cuina, costums familiars, folklore i en tot cas cultura. Sense política, que això serà cosa d’Europa. Ho entenc poc i malament. Si nació postnacional vol dir sobretot una nació cultural i postnacional, si nació nacional era o és la nació hegemònicament política que s’identifica (amb “raó” o sense) amb el que fins ara en diem estat, mentre hi haja estats sobirans que es diuen nacionals no té massa sentit parlar de postnacions. A alguns, ja ens agradaria, ja, i tant: sobretot els qui ens trobem tant de temps en condició pre-nacional, i segurament no eixirem mai d’ací mentre els altres (els qui ara són nacions-nacions, nacions reals, segons tothom i segons Joschka Fischer mateix) no passen efectivament a la hipotètica condició de postnacions. Si pensen que m’he fet un embolic molt notable, tenen vostès tota la raó.

I en tot cas, allò que defineix una nació nacional, una nació com cal, no és la moneda ni la política exterior, és el futbol, i per molts anys. Miren el cas de França, o del partit França-Itàlia en la casa europea: un país, estat nació nacional, en èxtasi de glòria fins un minut abans del final, una pròrroga, un gol, una tristor històrica des de Torí a Palerm, un trauma en l’esperit nacional més profund, i els puc assegurar que no exageren: potser exageren ells, no jo. I una felicitat nacional inexplicable, inefable, des dels Camps Elisis de París fins al darrer poblet del Rosselló i de la Bretanya. Economistes públics molt seriosos atribueixen al triomf un increment del PIB d’un 0,5% a un 2%: l’optimisme és molt bo per al mercat. La premsa més seriosa de França assimila aquest èxit amb la renovació espiritual, industrial, tecnològica, política, social de la nació, com un símptoma o clau o mostra clara del seu progrés econòmic i moral. França torna a ser la llum del món: Renault compra Nissan, i un equip amb neofrancesos cantant la Marsellesa guanya la copa del món i després la d’Europa. La unitat de la République és més forta que mai, i una nació postnacional no sap ningú què és o què serà.